

gering. Og jeg tror, at den kommende parlamentariske Udvikling i høj Grad vil være afhængig af, om det lykkes at hidføre et Fremskridt paa dette Omraade. Hvis vi skal fortsætte med denne evige Holden hinanden i Skak, denne stadige Angst for, at den ene skal faa et lille Fremstød paa den andens Bekostning, ja, saa kan vi gøre det; men Resultatet vil uvægerligt blive, at Førerskabet i højere Grad end det allerede har været Tilfældet, vil glide udenfor denne Sal.

Dette giver mig Anledning til i Forbigaaende at gøre et Par Bemærkninger til nogle Udtalelser, som forleden blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Sundbo. Det ærede Medlem fandt sig foranlediget til i Anledning af, at det nu omsider ser ud til, at Statuen af Christian den Niende er ved at blive færdig, at mane det gamle Provisorispøgelse frem fra denne Plads. Dette gamle Væsen tog sig ikke ud i 1927's Belysning, paa en Tid, da en Venstregering frivilligt har opgivet Flertalsparlamentarismen og regerer paa et Mindretal i denne Sal, og da den Regering, som det ærede Medlem i sin Tid havde Æren af at støtte, ikke var bange for Tanken om at udstede et Provisorium, som man vidste aldrig kunde blive Lov i Danmark. Denne Gengangerplade tror jeg derfor det ærede Medlem bør tage ud af Grammofonen og anbringe i Arkivet for brugte Sager. Men naar jeg i det hele taget omtaler denne Udtalelse, er det i første Række, fordi det ærede Medlem til den knyttede nogle nedsættende, let haanende Bemærkninger baade om den gamle afdøde Konge og om Konger i Almindelighed. Dertil har det ærede Medlem ingen Autoritet. Almindeligvis lader man jo Bemærkninger af denne Art passere; det er blevet Skik her i Rigsdagen, maaske ud fra den Betragtning, som gør sig gældende, naar man i et i øvrigt godt Selskab overhører en Plathed, men jeg tror, det er nødvendigt en ganske enkelt Gang at standse en saadan Udtalelse i Parten, ogsaa for at undgaa, at man selv skal blive en Smule medansvarlig. Jeg tror ikke, nogen i denne Sal vil være i Tvivl om, at den Stilling, som Kongemagten indtager i det danske Folks Bevidsthed, den Tillid og Fortrøstning, som Folk i alle Samfundslag nærer til Værdien af Kongemagtens Bestaaen, langt overgaa den Stilling, som Rigsdagen indtager i Folkets Tillid og Fortrøstning, og naar dette er Tilfældet, skyldes det utvivlsomt ikke mindst dette — og det staar i Forbindelse med det, jeg sagde før —, at man i Kongemagten ser Garantien for, at der altid i Danmark vil

findes et samlende Element, der vil være i Stand til at forene Kræfterne i Stedet for at splitte dem, i det Øjeblik Nationen har Brug derfor. Vi konservative Royalister plejer for det meste at lade de republikanske Haner gale i Fred, men fordi vi intet siger, skal ikke nogen være i Tvivl om, at vi finder, at Tonen er falsk.

Om den parlamentariske Situation har jeg haft Lejlighed til at udtale mig allerede i sidste Samling og ogsaa udenfor denne Sal. Jeg hilser med stor Tilfredshed, at Indenrigsminister Kragh bebudede Fremsættelsen af et Valglovsforslag, baade fordi det meddeltes, at det vilde indeholde en Nedsættelse af Folketingsmændenes Antal, om end ikke saa stor, som jeg tænkte mig og gjorde mig til Talsmand for i forrige Samling, men ogsaa fordi der derved kunde blive en god Lejlighed for Rigsdagen til at beskæftige sig med de Forfatningsproblemer, som udenfor disse Mure, men desværre ikke i saa høj Grad indenfor dem, vækker en saa levende Interesse i Befolkningen. Jeg tror, det er absolut nødvendigt, at Rigsdagen, og maaske i første Række Folketinget, beskæftiger sig med disse Sager, opgiver den passive Selvgodhed, som den hidtil har udvist, og optager en Undersøgelse af, om ikke en Reform af den nuværende Styreform vil være heldig for Rigsdagens Arbejde, for dets Effektivitet. Efter min Tro burde Opmærksomheden i første Række rettes mod Indførelse af en Erhvervsrepræsentation som et Led i Forfatningen, enten ved Omdannelse af det nuværende Landsting eller ved Skabelse af et selvstændigt Raad. At Rigsdagen, som den er organiseret for Øjeblikket, paa een Gang skal være en Landsrepræsentation og en Interesserepræsentation, er efter min Tro i mange Tilfælde Grunden til dens Mangel paa Arbejdsevne. Disse Tanker støttes af Mænd af alle Partier og er Genstand for Vurdering og Prøvelse i flere af Europas Stater, og det vil ikke være muligt i Længden indenfor Rigsdagen at lade dem upaaagtet. Man bliver nødt til at indrømme, at Samfundet, siden den nuværende Styreform blev skabt, har gennemløbet en Udvikling, som har omformet det i sin Grundvold, indtil det er blevet det moderne Korporations- og Organisations-samfund, og det er nødvendigt, at ogsaa dette Samfund finder sit Udtryk i vor Styreform. Men desværre ser det jo ud til, at Planen om en Valglovsændring er blevet udskudt. Jeg haaber ikke, det er for stedse. Ministeren bør ikke lade sig skræmme af de Vanskeligheder, som naturligvis vil ligge paa en saadan Lovs Vej. Heller ikke af dem,